

Học Trò Xưa Như Chim Bò Câu

*Kiều Thu hê Tố hỡi em
Nghiêng chân rón bể mà xem lửa bùng!*

Vũ Hoàng Chương

Trường xưa, lớp cũ, khi không nhớ! Nhớ quá chiều sương Đà Lạt ơi! Nhớ quá tóc thề em phát phới, vạt áo dài em gió cũng bay thôi...

Tôi đứng đây, đòi, không đòi xưa. Trời chiều nắng nhạt, sắp sa mưa...Nhớ về đất nước, tôi thèm khóc. Em dỗ tôi đi, nhục đã thừa!

Ôi loài chim mà còn nhớ tổ, mà còn trở về...sao tôi xa? Tôi xa cái tuổi tôi thời trẻ, xa những người em nhỏ miệng hoa...

Chức Nữ / Ngưu Lang năm có một lần tìm nhau để thức năm canh. Những con quạ đen kết con sông bạc, dải Ngân Hà...cho em nhớ anh!

Tôi và Đà Lạt sao ngàn dặm? Tôi và trường xưa sao Thiên Thu? Những cây khuyneh diệp xanh màu lá, nhớ quá em ơi áo học trò!

Áo học trò bay trong sân trường. Áo học trò bay trong chiều sương. Và tóc, trời ơi là tóc đó...rồi ánh trăng nào đêm đêm vương vương?

Em ở quá xa, bên Texas. Em ở quá xa trên Dran. Nhớ ơi xe lửa đường cưa nghiêng, chắc rất đau lòng, nhỉ, Việt Nam!

Kiều Thu hê Tố, tên ngồ ngồ nên Vũ Hoàng Chương đọc cạn bầu, *đêm nay lửa tắt bình khô rượu...*Học trò xưa như chim bò câu!

Trần Văn Lệ